EDICIJA POEZIJA DUHOVNE HRVATSKE
1(2019)

MARISSTELLA OCTEK (S..ČIŽMEŠIJA)

POETESSA OBNOVLJENIH RIJEČI
DEVET PJESAMA

Hrvatsko-crnogorske književne pjesničke veze

EDICIJA POEZIJA DUHOVNE HRVATSKE
1 (2019)

MARISSTELLA OCTEK (S..ČIŽMEŠIJA)

POETESSA OBNOVLJENIH RIJEČI
DEVET PJESAMA

Hrvatsko-crnogorske
književne pjesničke
veze

-->

MARISSTELLA OCTEK (S..ČIŽMEŠIJA)

EDICIJA POEZIJA DUHOVNE HRVATSKE (SVEZAK PRVI) : POETESSA OBNOVLJENIH RIJEČI: DEVET PJESAMA

Hrvatsko-crnogorske književne pjesničke veze

-->

Copyright **© Marisstella Octek 2019**

Sva prava pridržana © Marisstella Octek 2019

UUID: dc421776-fc16-11e9-a8f7-1166c27e52f1

This ebook was created with StreetLib Write
http://write.streetlib.com

UUID: 2875c264-000e-11ea-aaae-1166c27e52f1

This ebook was created with StreetLib Write
http://write.streetlib.com

-->

POETESSA OBNOVLJENIH RIJEČI: DEVET PJESAMA (Hrvatsko-crnogorske književne pjesničke veze)

UVODNI TEKST MARISSTELLA OCTEK

HRVATSKO-CRNOGORSKE KNJIŽEVNE PJESNIČKE VEZE

Poeta nascitur, orator fit.

Kome se pjesnik rađa: Bogu, Domovini, Zavičaju, Ljudima, SVIMA...?

Brojni su hrvatski pjesnici rođeni u Boki Kotorskoj (povijesnoj Crvenoj Hrvatskoj): Juraj Bizanti, Jeronim Pima, Ivan i Vicko Bolica-Kokoljić, Andrija Zmajević, Viktor Vida, Vjenceslav Čižek i mnogi drugi.

Poetessa rođena u Boki Kotorskog Sudbinski je povezana s današnjim teritorijem Crne Gore.

Povijest je mogla biti i drukčije napisana: primjerice, Boka Kotorska mogla je nakon 1944. godine ostati dio hrvatske Države [još je 1944. godine Boka Kotorska bila u sastavu Nezavisne Države Hrvatske (NDH)] ali je (odlukom i svjetskih sila) pripala Crnoj Gori. Crna Gora je uključivanjem teritorija Boke Kotorske u svoju državu učvrstila i svoje književne pjesničke veze s Hrvatskom: te obogatila svoju spomeničku / umjetničku / kulturnu i materijalnu i duhovnu baštinu u cjelini.

Poezija je ključna za strateško pozicioniranje domoljublja i zavičajnih čežnji u potku državotvornosti i memorije nacija, obzirom je najteže prevesti upravo jezičnu kodiranost poezije: a u najčišćem obliku poimanja njenog poslanja, poezija je neprevodiva.

Pri raznim državnim svečanostima i državničkim govorima tradicionalno se čita na glas domoljubna pjesnička Riječ umetnuta u prozne govore (oratora): pri čemu prozni govor (oratora) može biti naknadno čitan i na drugom jeziku (jeziku nazočnih saveznika Države) ali prigodna domoljubna pjesma, u pravilu, i tad se čita u izvornom obliku - do krajnosti poštujući simbolično jezično značenje - nacionalne identifikacije.

Hrvatski jezik i crnogorski jezik su različiti jezici te se već u jezičnom tkivu pjesme razotkriva pripadajuća nacionalna odrednica.

Izbor pjesama ovdje je usustavljen prema biografskom kriteriju: primjerice, pjesma „ ***Kad mala ribarica trči*** " također bi (obzirom pjesma izrasta iz konkretnog iskustva podneblja) prema motivima (Dalmacija, more, otoci...) mogla biti unutar hrvatsko-crnogorske veze ali u pjesmi se čita stih „ ***tu su i moja djeca***": biografska činjenica upućuje (urednike / priređivače) kako pjesma ne pripada poetessinoj hrvatsko-crnogorskoj vezi jer

poetessa nije sa svojom djecom ljetovala u Boki Kotorskoj.

Zašto je uključena pjesma „ *Zagorska hiža* “ koja tematizira Hrvatsko Zagorje a tek riječju spominje Boku? Uključena je kao uteg hrvatsko-crnogorskim književnim pjesničkim vezama koje moraju biti svjesne obvezujućih semantičkih slojeva unutar povijesnih memorija hrvatskog nacionalnog bića - još nedovoljno osviještene - hrvatske nacionalne odrednice. Isti uteg će vezu odrediti kao hrvatsko-crnogorsku a ne crnogorsko-hrvatsku jer Hrvatska ima trajnu obavezu nasljedovati hrvatsko povijesno iskustvo: ima dug prema pretcima i njihovom duhovnom nasljeđu: a taj uteg će vezati uz sidro preostalog hrvatskog nacionalnog korpusa u Boki Kotorskoj.

Crnogorski antologičari nisu (i ne moraju) biti vođeni istim kriterijima pri izboru, ali idealitet veze sastoji se u pretpostavci kako su drugi uvijek spremni učiti o nama i više nego što se očekuje kroz najsličnije uvjetno „zajedničke“ vezivne motive.

Ali ne će svaka pjesma koja riječju spominje Boku ili tematizira Boku ući u sadržaj *hrvatsko-crnogorske književne pjesničke veze*: držim kako je ključna činjenica mjesto rođenja - koja uključena u proživljeno iskustvo

djetinjstva – jest činjenica koja pjesnika određuje ili/i prati cijelog života.

Patriae primos debemus amores. Ako je najranije / prvo iskustvo zavičaja iskustvo koje nas sljubljuje sa širinom značenja i sadržaja Domovine tad uči o mogućnosti poimanja poviješću bremenite Vječne Duhovne Hrvatske.

I zaključna misao vezano uz pitanje koje će svaki izdavač postaviti autoru: ključne riječi djela. Ako ih upućujemo čitateljima Crnogorcima njih će zanimati sljedeći stalan repertoar ključnih riječi: Montenegro (Crna Gora), Boka Kotorska, Hrvatska nacionalna manjina (u CG), međudržavne književne veze (hrvatsko-crnogorske). Ako ih upućujemo čitateljima Hrvatima moramo pretpostaviti kako se obraćamo suvremenom Hrvatu koji još nije izradio svevremenski nacionalni zavičajni tezaurus kojim bi obuhvatio tezauruse svih hrvatskih zavičaja - opisujući ih detaljno i povijesno točno. U antici tezaurus znači prostor u svetištu za čuvanje vrijednih predmeta, znači riznicu: Hrvatima ovdje znači prostor u svetištu DUHOVNE HRVATSKE za čuvanje memorije nacije: riznicu koja čuva suverenistički integritet hrvatske nacije i jamči povijesnu istinu o Hrvatskoj.

Boka Kotorska bi sebe predstavila sljedećim ključnim riječima: ZALJEV HRVATSKIH SVETACA & KATOLIČKA BOKA KOTORSKA & HRVATSKA JUŽNA DALMACIJA & POVIJESNA CRVENA HRVATSKA... a u poetskom pjesničkom rukovetu dodatno i: DUHOVNA HRVATSKA & CROATICA & HRVATSKO PJESNIŠTVO & HRVATSKA POEZIJA & PJESNIČKA BAŠTINA REPUBLIKE HRVATSKE...

Izbor:
sedam (7) objavljenih pjesama i dvije (2) neobjavljene u časopisima

Zagreb - Visoko,
RH/CRO, 2019.

-->

BOKELJSKA DUŠA

Od svjetlosti tkana
u odjeku zvona
iz bajkovitog je fjorda
gdje svaki slavi dan;
čemu teži –
dobrota znana...
u tuđini jedri
zavičajni san.

Poput kamena smjerna,
na vrhu zvonika,
šuti, sluša,
u Božja predvečerja.

Duboka,
od utapanja
sljubljenih neba i mora,
i u igri je (travki, žutike i cvrčka,

vala i galebova).

Kuda to smjera:
u vis,
kao kotorska katedrala
dok zaljev široko obuhvaća;
pohodi, mudra,
osjenčana groblja:
ta stoljećima poruka se vraća!

Zov je kapetana
što zastavu dižu:
FIDES ET HONOR
da u Istini se vide.

I vjernih im žena
u njedrima oltara:
za njih mole –
još u kolu im se svide!

Nježna,
poljubac mimoza,
sjetna
u sjeni maslinika,
sretna
u vtovima naranči
duša je – pjesnika.

Tiha,
pod zaspalom kišom,
svoja
u ljepoti.

-->

ČEŠLJAR

Baka me slala po vodu do Tivatskog izvora Češljara: prije zvonjave užarenih podneva ili prije Euharistije u predvečerja. Učila me:

Teško je uspinjati se
ali je još teže
skrenuti s puta.

Ako čvrsto držiš vjedro,
ne stigneš skupljati
s grmlja ili drveća
smokve i murve
i kupine uz cestu.

Svima Božjim stvorenjima
koje susretneš
odzdravi:
čak i blizankama Drskicama
sestricama usidjelicama,

šutljivim čarobnicama
malih dnevnih nevolja.
Gospođu ljepoticu Kebela
njenim pravim imenom:
***Marija!* - zazovi.**

Propusti zmiju
koja žedna plazi
prelazeći cestu,
čaglja u trku,
od vrućine ošamućenog leptira
i umiljatost divlje mačke.
Zalutale kozice
pomiluj glasom,
ali ne veži.
Zapamti mjesto
na kojem su brstile.

Čvrsto drži vjedro
i oprez ne ispuštaj.

Ako čuješ orgulje u crkvi svetog Ante
ili u kojoj kući
pjev klapa
ili zov madolina:
pjevuši i ti,
ali ne skreći
prema melodiji zvuka.

Ispred tebe je brdo
urešeno
dragim ti gajevima, šumarcima
i kućama dobrih, domaćih ljudi.

Iza tebe je more:
što se više penješ,
sve je dublje, šire,
obuhvatnije.

Svuda gdje pogledaš
gledaju te oči crkava zvonika:
dolje,
iz dubine mora
izranja
milosrdna Gospa od Anđela.
Morske sirene joj zavide
na uresu božanskog sjaja.

Kad do izvora Češljara dođeš,
u redu strpljivo čekaj.
Ako je dijete samo,
iz brdskih šuma
spuštaju se Češljaru
šumske vile,
kako bi djeci uzele mjeru
za haljinu od cvijeća

koja ih kod njih čeka
sve dok su djeca:
...šumore...
...šušte...
ostajući skrivene.

Izvoru,
jer je tajno blagoslovljen,
zlotvori ne mogu ništa:
ni njemu niti svima
koji Češljar pohode.

A kad mu piješ mlazove
svilenkaste vode
pij kao da si se već napila
a ne kao da žeđaš.

Dok se spuštaš, ne brzaj,
već koračaj još sporije
i ne zamjeri moru
na lakoći kojom nosi
još veću vodu.

Donesi mi vodu
taj čisti lijek sa Češljara,
mirise u kosi
i pozdrave svih dragih bića.

Sve će biti dobro

ako ne skrećeš s puta,
ako strpljivo propuštaš
sva Božja stvorenja,
ako svima koje znaš
ljubazno odzdravljaš,
ako osjećaš na sebi
brižan pogled Gospe od Anđela
i ako vjeruješ
u pratnju
svojeg anđela čuvara.

Bog s Tobom dijete!

-->

MARISSTELLA OCTEK

Čežnja za hrvatskom Dalmacijom

U duši bukti Dalmacija.

I blaženi Gracija
trpi u uskoj isposničkoj ćeliji
moli: *Bliže Bogu!*

U tinkturi modre esencije
drevno Sunce
mistično je obnavlja.

Iz pjene vala
Mjesec joj rađa
zvjezdanu djecu,
svijetlih duša.

Blaženi Gracija
rastvara zidove,
izlazi iz isposničke ćelije,
kleči pred crkvenim oltarom.

- Kako si bosonog to učinio!? -
namigne Bog, čitač duša,
kojemu nije važno mjesto.

- Postao sam ...
ostao sam ...
nebeski! -
odgovori Gracija
svom dušom Ga ljubeć.

Povrh čeznutljivih djevojačkih škura
koje vjerno čekaju svoje mornare

cvrči...cvrči...

ispod najviših zvonika
gdje revno kleči Gracija molitelj,
svjedok obasjanog Djeteta
malog Čudotvorca Isusa
čudesnog u Euharistiji

cvrči...cvrči...

gdje kraljevi daruju svojem pučanstvu
zasrebrene jedrenjake
a sebi i svojim kraljicama
posljednja utočišta,
zlatom izvezene palače

cvrči...cvrči...

gdje blaženici,
milošću obdareni,
svjedoče šaljivoga Boga

cvrči...cvrči...

hrvatska Dalmacija.

-->

Dolje na J-U-G-A juga

I

Dolje, na J juga

sva sam jug:
bezrepa gušterica
osunčana, naga družica

al opržit će kaktus
ubost žega

zagriz vj vj
vjetra
u narančama

na smokvu se verem
sterem Glas (j...u..g..a a a...)
ponad maslina

južina juži
pa me s J združi,
nanovo

dolje, na ivici Juga
galeba, ptice,
na vršku vala,
spim.

II

Dolje, na U juga

svjetlosti
esencija

rasuta

u srebro
u zlato
u akvamarin

u podne
u zvonjavu
u molitve

u sok sunca

(čista sam)

ružmarin.

III

Dolje, na G juga

u kutcima beskraja
Galeba, ptice
ponad klisova
zamah krila
ruši
nebo zemlji
i misao
obrušava
u
vulkan
plavog

IV

Dolje, na A juga

u četveropregu sišla
ružoprsta Aurora
naredivši Faunu:

napravi tirse

osuši vrela
i usnule Andre
bršljanom ovjenčaj

sutra u podne
plazit će cestom
žeđ otočana, zmija
poklik

Bakhu,
što uplovaljava,
uz ditiramb riba,
galeba, ptica

vina! vina!

-->

MARISSTELLA OCTEK

Kad se povijesna Crvena Hrvatska i povijesna Bijela Hrvatska vole

Prvi dan
biserno more Juga
potapa žudnu ravnicu Sjevera.

Drugi dan
njegove prašume,
bujno klasje i mirisno bilje
zaranjaju do dna
njenog željnog umreškanog mora.

Treći dan
rađaju se
(bijeli on, crvena ona)
njihova božanska djeca.

Četvrti dan
otajstveno ulaze
u sjećanje sviju
tako stare svehrvatske bajke.

Peti dan
ustaju drevni hrvatski kraljevi i kneževi,
ponosni kapetani
gajeta, borbenih jedrenjaka,
uskočki gusari križari
i dukatima okićena vrla gizdava vlastela
kako bi u svečanom ruhu

Šesti dan,
čitači u svetoj misi,
sve do zalaska sunca
štovali Boga.

Sedmi dan
svi umiru:
i pretci opjevani
i Duhom Svetim zazvani
i rođeni
i začeti iz svebojnih valovlja
bisernog klasja.

Nakon sedmog dana
ne slijede im događaji.
Više ne zvone crkvena zvona.

Kad ne ostane nitko
tko će se njihove ljubavi
živo sjećati,

kad ne ostane nitko
tko će njihovu ljubav čitati
kroz stihove pjesnika,
kad ne ostane nitko
tko će procesiji dati hostiju,

slijedi dolazak Isusa Krista.

Izabrani ustaju od mrtvih
a Hrvatska se prikazuje
Čista
u božanskom sjaju.

Više im se ne broje dani vremena.

Žive beskraj
darovane,
vječne Ljubavi.

-->

Kamen Materija - Čovjek Riječ

Ave, marisstella,
u kamen ispisujem ti ime
u kamenu nek te nađu ocrtanu
ali vali brišu brišu
ti ćeš reći uzalud pisati

ime
da sam konjic nestašan u smrti
u kamenu me nađu ocrtanu!

Pjesniče, aveti mudraca,
koga tražiš u svitanje, na obali, uz stijenje?

Široku plimu nek obuhvati moje nemire
urliče, u kapljicama, rasipnički
Riječ, darovitosti zaklinje dugotrajnost
Riječ, govori umjesto.

Počuj, progovara stijenje:

utroba sam,
materia plena, materia samo.
Ali čuh mudrost zavjeta, plima, aveti i noći.
Tu, gdje stojiš,
zvjezdani nemir opkoljava tišinu
vitkih kolonada hrama
ponad hridina.
Nekada se orila Riječ. Molitve.
Sricao zalazak sunca.
Tad i princ vrhunaca,
nepostojani val,
zaklinjaše dugotrajnost.
Bjeh i materija hrama
i na dnu i na obali:
utroba svemira, ždrijelo svijeta.
Čovjek svetkovaše Riječ.
Čovjek govoraše umjesto.
Zajedno se začesmo u
Vječnosti:
kamen – materijom
čovjek – riječju
riječ znači bliskost, riječ luči trag
u nijemosti ljudi sad razapet strah
i smijeh se kotrlja
poput odbačene stijene
zborim, stijenje,
istost materije postoji

jedno smo: i kamen i Riječ,
gdje zjapi, tud sam ponizan.

Ave, marisstella, pomičeš tugu
nijemošću kraka
pa se smiješiš, odlutaš u sebi,
ne pokazuješ...
u kamenu ispisujem ti ime
udaraju vali pa mi prijete
kako možeš kako možeš
možeš
možeš
ribo upecanog grla očiju
zašto zoveš pučinu
nek ti ribar poda Glas;
odaj tajnu
plaveti i moći
otkud snaga što se luči hridinama?

Zaplivao mrtvi mornar,
zaziva zvijezdu,
ona pjeva:

more me tiha u samotnu
dubinu, sve je moje
nijemost, nemir i samoća
moru more

riječ po riječ
prepuštam se
milovanju vala
neka čujem Glas

čujem, zbog samoće
snagu Riječi u kamenu čuvaš

val, val, ispunjenost morem

zazva
Glas

riječ mi more
dalo
u kamenu ispisujem
ime
sebe tražim
obalom

-->

ODLAZAK U MODULACIJI

Probudi pjenušavim mlijekom, obgrli darovima ruke, u poljupcima preporuči nas i molitvama otprati na put. Posljednji dani ječe ushitom; večer zanosi tonikom melankolije, zora oboji modulaciju, dan zaslijepi durom.

Svakoga ljeta ostavljamo zorom mokre planine u čekanju sunca dok vjetar raznosi želju čujmo njegovo *ime ime* koje volimo *imenom* mirišu krošnje u buđenju *ime* pati odlazak i dolazak i neće mahnuti tek ribar zapreten valovima noći, kaže

Ubrzo će kiše sad osunčanim livadama sipati tugaljive kapi na smokvin hrapavi list gdje utihnut cvrčak posprema svoj uporni, nedovršeni spjev o vječnim ljubavima... i sati i dani obnavljaju usamljenost šetnji (dolje, niz hridi, vjetar im raznosi želju čujmo njegovo *ime ime ime* ...) ljetu kad je kraj.

Jednom će iz njenih poljubaca, molitvi, izasti *ime*, nakon što se nije umorila snivati isto (dolje, niz hridi, vjetar im

raznosi želju čujmo njegovo *ime ime ime*...) bezriječno, tiho, kao da je oholost.

I me: nesmrtno, radosno od prepunosti.

Svim odlascima, zamotuljak, darovala bih more.

-->

Trogodišnjak za glasovirom

u plesu prstića i zvuka
pronađena tipka
podne! – reče – to je
podne!

Kako zna,

kad nije ga umivalo?

Bit će – jeka – iz davnina:
tvoj pradjed
još momački snažno
razlijeva akorde
crkvenih orgulja
i zvona

a mladolika prabaka
jedro se križa
pristavljajući objed
podnevnog
blagoslova!

-->

ZAGORSKA HIŽA

Kad zagorski brežuljci

zatamburaju,
zanjišu bokove od vinograda,
zaržu
zaiskre
zašume
zažubore,
u sebe upiju svojih slikara boje
duše zaigraju

Jesen je

od berbe grožđa
do pohoda Martina svetog
kaj uvijek ponovno krsti
i drevni naš zagorski

kajkavski kaj
i novi naš moštek taj

doba je zdravica
i popijevki
kaj zazivaju
kajkavskim stihovima
Dobro mi došel prijatelj…
nutkajući plodove
težačkih vrtova i zemlje.

Kad zvonici zagorskih brežuljaka
zazvone
svi u isti glas:
mužeki spuštaju motiku ili čašu,
žene im strogo vežu marame
skrivajući bujne vlasi,
dječica zaustavljaju igru
kako bi se skrušeno križala,
starci ljube čudotvorne medaljice
vadeći ih iz džepeka ili skrivene oko vrata,
susjedov pas laje
na vražju družbu
što se iz njihovog podruma upravo spušta
u zemlju u središte u pakao,

blago se smirilo i ne traži jesti
ni bređa kravica,
ni mlado ždrijebe
niti ostarjeli vol.

Samo stara hiža šuti.
Umrli su svi koji su je gradili
umrli su svi koji su se u njoj rodili
umrli su svi koji su iz nje pohodili kroz ratove
umrli su svi koji su je blagoslivljali
umrli su koji su joj darovali sliku Isusa na križu
umrli su koji su joj uokvirili Isuseka na križu
umrli su svi koji su iz nje pješke hodočastili
preko brda i šuma
daleko

Mariji vu Bistricu

umrle su i najjače zime
od kojih pucaju kosti i crijepovi
umrli su
i kukuružnjak
i mlin vodenica
i težački plug
i sve starinsko ...

... a čula je

kuća djetinjstva predaka naših
kroz zdravice i popijevke:

Hrvatska je šira od neba koji vidi
i još puno prijatelja
čak iz dalekog Srijema i još dalje Boke

Čakaju doći

izreći toplu hrvatsku zdravicu
ispiti kalež svehrvatskoga zajedništva
i čuti od nje
starije od svih starina
kako je uz pomoć
obitelji svete
milosrdnog Jezuša
poslušnog Josipa
i Bogu vjerne Marije
zadobila
najduži život od svih života

vidljiv vremeniti oprost.

-->

O SADRŽAJU:

EDICIJA POEZIJA DUHOVNE HRVATSKE
SVEZAK PRVI.

Izbor šest (6) pjesama prethodno objavljenih u sadržaju prve objavljene Zbirke pjesama "Papaver...rubrum" u RH / CRO te (i) u RH /CRO književnim časopisima (REPUBLIKA izdavača DHK, FORUM izdavača HAZU, KNJIŽEVNOST I DIJETE izdavača DHK) - koje su bile u sadržaju ocjenjivačkih (recenzentskih) uradaka ili uredništva (uredničtva) hrvatskih književnika, akademika te doktora znanosti o književnosti: Slavko Mihalić, Miroslav Slavko Mađer, Davor Šalat, Adolf Polegubić, Ante Stamać, Antun Pavešković, Hrvoje Kovačević, Snježana Babić Višnjić.

Tri (3) pjesme neobjavljene u književnim časopisima dodaje autorica.

Ocjenjivač (recenzent) prve Zbirke pjesama pjesnik Miroslav Slavko Mađer autoricu opisuje: POETESSA OBNOVLJENIH RIJEČI.

Uvodni tekst o *Hrvatsko-crnogorskim književnim pjesničkim vezama* potpisuje autorica.

Poetessa svaku od devet (9) pjesama potpisuje inačicom imena koju je rabila u vrijeme kad je pjesma objavljena / publicirana.

-->

Pjesma „BOKELJSKA DUŠA“ u RH (CRO) objavljena je / čitljiva u sadržaju:
Časopis HAZU „FORUM“ 4-6/2000. god.
Glavni urednik Časopisa Akademik Slavko Mihalić
&
Prva Zbirka pjesama „Papaver...rubrum“ 2000. god.
publicirala poetessa Stela Levanić Čižmešija
&
Časopis „Živa zajednica“ 10-11/2001. god.
Glavni urednik Časopisa dr.sc. Adolf Polegubić

Pjesma „ČEŠLJAR“ u RH (CRO) objavljena je / čitljiva u sadržaju:
web adresa mrežnog čvorišta:
Vjerski kršćanski Časopis „BOOK“ 26.5.2018.

Pjesma „Dolje na J-U-G-A juga“ u RH (CRO) objavljena je / čitljiva u sadržaju:
Prva Zbirka pjesama „Papaver...rubrum“ 2000. god.

publicirala poetessa Stela Levanić Čižmešija

Pjesma „Kamen Materija – Čovjek Riječ“ u RH (CRO) objavljena je / čitljiva u sadržaju:
Prva Zbirka pjesama „Papaver...rubrum“ 2000. god.
publicirala poetessa Stela Levanić Čižmešija

Pjesma „ODLAZAK U MODULACIJI“ u RH (CRO) objavljena je / čitljiva u sadržaju:
Časopis HAZU „FORUM“ 4-6/2000. god.
Glavni urednik Časopisa Akademik Slavko Mihalić
&
Prva Zbirka pjesama „Papaver...rubrum“ 2000. god.
publicirala poetessa Stela Levanić Čižmešija

Pjesma „Trogodišnjak za glasovirom“ u RH (CRO) objavljena je / čitljiva u sadržaju:
Časopis DHK „REPUBLIKA“ prosinac Broj 12 / 2007. god.
Tema broja Časopisa: BOG
Glavni urednik Časopisa: prof.dr.sc. Ante Stamać
Urednik Časopisa: dr.sc. Antun Pavešković

Pjesma „ZAGORSKA HIŽA“ u RH (CRO) objavljena je / čitljiva u sadržaju:

Časopis DHK „Književnost i dijete“ 1-2/2017. god.

Glavni urednik Časopisa Hrvoje Kovačević uz urednicu Snježana Babić Višnjić.

-->

O POETESSI

Pretcima i sjećanjima djetinjstva vezana uz Hrvatsko Zagorje (u Državi Republika Hrvatska) i uz Hrvatsku južnu Dalmaciju (POVIJESNA CRVENA HRVATSKA) Boku Kotorsku - ZALJEV HRVATSKIH SVETACA (danas u Državi Crna Gora).

Rođena 1969. god. u Kotoru, Boka Kotorska (Crna Gora).
Dječji vrtić pohađala u Tivtu, Boka Kotorska (Crna Gora).

U Zagrebu (Hrvatska) završila klasičnu osnovnu školu, klasičnu gimnaziju, srednju muzičku (glazbenu) školu.
U Zagrebu (Republika Hrvatska) stekla zvanje profesorica komparativne književnosti i filozofije (s logikom), apsolvirala poslijediplomski magistarski znanstveni studij iz književnosti te stekla zvanje

diplomirana knjižničarka s položenim Državnim Stručnim Ispitom Države Republika Hrvatska.

U Državnim Javnim Službama RH/CRO radila: vanjska suradnica stalna scenaristica Programa za djecu i mladež HRT, vanjska suradnica povremena predavačica staronordijske književnosti na FFSUZ(*1669*), stalno zaposlena voditeljica te stručna katalogizatorica sadržaja

/ zbirki ŠFa u višestoljetnoj akademskoj fakultetskoj knjižnici Sveučilišta.

Autorica publicira u književnim časopisima u RH/CRO od 1994. god.
pod imenima Stela / Stella Levanić Čižmešija i Marisstella Octek .

Pjesme za odrasle, priče za odrasle, pjesme za djecu objavljivala u književnim časopisima u državama: Republika Hrvatska, Bosna i Hercegovina te Crna Gora.
Zastupljena u sadržaju tri antologije: hrvatskih kratkih priča, hrvatskog stvaralaštva za djecu, crnogorskog stvaralaštva za djecu i mladež (đecu i tinejdžere).

U Zagrebu rađa i podiže djecu: Martin i Anika (Ana Marija) Čižmešija trajna su joj inspiracija te im upućuje svoju ljubav i posvećuje svoja umjetnička djela.

SADRŽAJ

POETESSA OBNOVLJENIH RIJEČI: DEVET PJESAMA (Hrvatsko-crnogorske književne pjesničke veze)

BOKELJSKA DUŠA

ČEŠLJAR

Čežnja za hrvatskom Dalmacijom

Dolje na J-U-G-A juga

Kad se povijesna Crvena Hrvatska i povijesna Bijela Hrvatska vole

Kamen Materija - Čovjek Riječ

ODLAZAK U MODULACIJI

Trogodišnjak za glasovirom

ZAGORSKA HIŽA

O SADRŽAJU

O PJESMAMA

O POETESSI